

nedostatkům v budoucnosti a byla zajištěna jeho efektivnost. Stanovil minimální ceny nejdůležitějších zemědělských produktů v kombinaci s dovozními daněmi a podporou vývozu. Aby podpořil produktivitu, prosazoval investice do výzkumu a vzdělávání a podporoval slučování farem do větších a efektivnějších celků.

Společná zemědělská politika pro Evropu

Jako přesvědčený evropský federalista Mansholt snil o společné zemědělské politice pro celou Evropu. V roce 1950 vytvořil plán společného trhu pro zemědělskou produkci v Evropě s nadnárodní řídicí strukturou. Ukázalo se však, že tento plán byl na svou dobu příliš ambiciózní, a Mansholt s ním neuspěl. Později ovšem došlo k jeho oživení a tento plán se stal vzorem pro zemědělskou politiku Evropského hospodářského společenství.

Po dvanácti a půl letech ve funkci ministra dostal Mansholt příležitost začít uskutečňovat své plány na společnou evropskou politiku, když se v roce 1958 stal komisařem pro zemědělství v úplně první Evropské komisi. Evropské hospodářské společenství bylo založeno Římskou smlouvou z roku 1957, která stanovila, že k vytvoření společného evropského trhu má dojít ve třech čtyřletých fázích. Mnozí považovali tento dvanáctiletý plán za příliš ambiciózní, a tudíž pravděpodobně odsouzený k nezdaru, a to zejména jeho opatření pro zemědělský sektor, která vyvolávala velkou vlnu nesouhlasu. Mansholt si však zachoval optimismus a pustil se do práce. Jeho plány zahrnovaly přímé dotace na sklizeň a půdu, kterou lze kultivovat, a mechanismus na podporu cenové politiky, včetně garantovaných minimálních cen i celních sazeb a kvót na dovoz některého zboží z třetích zemí. To mělo podpořit vyšší zemědělskou produktivitu, díky níž by spotřebitelé měli stálý přísun cenově dostupných potravin, a zajistit Evropské unii fungující zemědělský sektor.

Mansholtův plán

Jeho plány se od počátku setkávaly se značným odporem z řad zemědělců a jejich politických zástupců, kteří byli pevně přesvědčeni, že společný přístup ohrozí jejich živobytí a že dokáží přežít pouze velká hospodářství. Na cestě ke schválení společné

evropské politiky stála řada překážek, Mansholt však vytrval a v roce 1968 Komise zveřejnila „Memorandum k reformě společné zemědělské politiky“, jinak nazývané „Mansholtův plán“. Plán v podstatě uvádí, že pro rozvoj a prosperitu zemědělství je nezbytné, aby zemědělci přistoupili k modernizaci. To zajistí vyšší produktivitu a umožní evropským zemědělcům být hospodářsky soběstační.

V plnění svého původního cíle, jímž byla větší potravinová soběstačnost Evropy, byla zemědělská politika velice úspěšná. Za 50 let své existence nicméně prodělala velké změny, aby se přizpůsobila nové době. Do 70. let 20. století tato politika fungovala tak dobře, že v zemědělské produkci existovaly časté přebytky. V průběhu 70. let se Mansholt stal zarytým obhájcem opatření na ochranu životního prostředí jakožto klíčového prvku zemědělské politiky. V letech 1958 až 1972 byl místopředsedou Evropské komise a od roku 1972 do roku 1973 jejím čtvrtým předsedou.

Cílem Sicca Mansholta bylo zamezit opakování strašlivého hladomoru, který Evropané zažili v zimě na konci druhé světové války. Mansholtův plán zajistil, aby se Evropa v nebyvale krátkém čase znovu stala soběstačnou a evropské zemědělství opět vzkvétalo.

Evropský komisař pro zemědělství a sám nadšený zemědělec Mansholt připravil cestu pro společnou zemědělskou politiku.